

CRÍTICA D'ÒPERA

Així (de bé) ho fan tots

Così fan tutte**Autor:** Wolfgang Amadeus Mozart**Llibret:** Lorenzo Da Ponte (1790)**Intèrprets:** Núria Vilà (Fiordiligi); Anna Tobella (Dorabella); Carles Pachón (Guglielmo); Joan Francesc Folqué (Ferrandó); Elisa Vélez (Despina); Enric Martínez Castignani (Don Alfonso). **Director d'escena:** Pau Monterde. **Cor d'Amics de l'Òpera de Sabadell.** Orquestra Simfònica del Vallès. **Director:** Daniel M. Gil de Tejada.**Lloc i data:** Teatre de la Faràndula de Sabadell (25/X/2017)**ROGER ALIER**

La primera òpera del cicle de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell ha estat la reposició de la producció de Pau Monterde, refinada, pulcra i senzilla, que ha gaudit d'una feina irreprotxable de l'Orquestra Simfònica del Vallès, dirigida pel seu mestre habitual, Daniel M. Gil de Tejada, que hi va posar autoritat i claredat de moviments. Ni

un sol error, ni una nota discordant en l'extensa, vistosa i complicada partitura amb què Mozart va vestir aquesta obra mestra de la inventiva operística que no li van saber reconèixer en el seu temps i només gradualment ha anat entrant, en el nostre, en l'admiració del públic actual.

Un equip de cantants joves i ben entrenats (la quantitat de números de conjunt d'aquesta òpera, que comença amb tres trios, un duo i un quintet només d'entrada) fa pensar en l'enorme quantitat d'assajos que han calgut per posar en peu una versió tan ben cantada com aquesta.

Núria Vilà es una Fiordiligi superior (Mozart li va donar unes notes greus gairebé incompatibles amb la veu de soprano, que ella va resoldre amb suficiència); Anna Tobella es distingeix amb la picardia i la frivolitat del paper de Dorabella, amb àries ben plantejades, i en els rols dels dos amants destaquen brillantment el bariton Carles Pachón, com un Guglielmo simpàtic, divertit i una mica "cregut", excel·lent en tot moment tant vocalment com escènica-

ment, i Joan Francesc Folqué, encara molt jove -Pachón també ho és-, fent el paper de l'enamoradís Ferrando, que ha cantat l'ària *Un'aura amorosa* amb plenitud de resultats. La Despina, la minyona llenguallarga i atrevida, va estar interpretada de manera molt divertida per Elisa Vélez, en clau de soprano lleugera, i la ciència i l'aplom de la saviesa de Don Alfonso la serveix magistralment el bariton Enric Martínez Castignani, que ha tingut una de les seves esplèndides actuacions en papers seriosos i còmics alhora com els que ofereix habitualment.

Tots vocalment impecables, tots al seu lloc, recolzats en el bon funcionament del cor i la simpatia que irradiava la producció, amb una narració escènica clara i ben fàcil de seguir, i malgrat l'extensió del conjunt, no va produir cap sensació de cansament entre el públic que va seguir atentament la representació i que va acabar aplaudint amb força el resultat d'aquesta nova incursió de l'AAOS en el terreny mozartian que tant bé està explorant des de fa anys. ●